

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.315 van 26 april 2018
in de zaak A. 222.865/VII-40.058.**

In zake : de NV CORE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thomas Ryckalts
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolvengracht 38, bus 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
VAN DE STAD LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 augustus 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/1015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 4 juli 2017 in de zaak 1415/0430/A/0412.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 23 augustus 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure (hierna: cassatieprocedurebesluit) bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 maart 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Albert, die loco advocaat Thomas Ryckalts verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Liesbeth Peeters, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een besluit van 22 januari 2015 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) aan de NV Core een

stedenbouwkundige vergunning “voor het verbouwen en uitbreiden van een voormalig klooster/herenhuis tot studentenresidentie”.

3.2. Het bestreden arrest vernietigt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven (hierna: college) de vergunningsbeslissing van 22 januari 2015.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Exceptie van onontvankelijkheid

4. Het college betwist het griefhoudend karakter van het bestreden arrest voor de NV Core aangezien zij “geen eigenaar meer was van het betreffende pand sedert 25 oktober 2016 [...] zodat zij ook niet geacht kan worden een zeker en wettig belang te hebben bij voorliggend verzoek tot cassatie. [...] De [RvVb] kan niet worden gevolgd in [zijn] beoordeling dat het enkele statuut van ‘aanvrager’ van de vergunning voldoende is om van een wettig belang te kunnen spreken”.

5. De NV Core repliceert onder meer dat het “frappant [is] op te merken dat het college van burgemeester en schepenen niet de wettigheid van het arrest [...] in vraag stelt, doch tegelijkertijd stelt dat” de RvVb niet kan worden gevolgd.

Beoordeling

6. Het bestreden arrest heeft het verzoek tot tussenkomst van de NV Core ontvankelijk verklaard.

Het cassatieberoep van de NV Core is gericht tegen de gegrondverklaring van het beroep van het college door het bestreden arrest.

7. De NV Core heeft als één der betrokken partijen de hoedanigheid vereist in artikel 3, § 1, van het cassatieprocedurebesluit om cassatieberoep in te stellen.

8. De exceptie van het college wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6.1.2.3 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), artikel 4.3.1, § 1, 1° en 7.4.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), het Bijzonder Plan van Aanleg L4 Sint-Jacobswijk (hierna: BPA), artikel 149 van de Grondwet, artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), “het beschikkingsrecht, de rechten van verdediging, het beginsel van de scheiding der machten en de daaruit voortvloeiende marginale toetsingsbevoegdheid van de rechterlijke macht op beslissingen van de uitvoerende macht”:

“EN DOORDAT het bestreden arrest stelt dat de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de vergunning heeft verleend in strijd met art. 6.1.2.3 Inrichtingsbesluit nu niet blijkt uit de motivering of is nagegaan of de aanvraag bestaanbaar is met de bestemming woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde; de beoordeling diende een afweging te maken omtrent het behoud van het bestaande gebouw en diende te bepalen hoe de aanvraag zich verhiel tot het beeldbepalende karakter van de linkergevel in het straatbeeld en welke de impact was van de werken op het historisch karakter van de buurt;

EN DOORDAT in het bestreden arrest de bevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen is overschreden door het ingeroepen tweede middel een zodanige invulling te hebben gegeven die door verzoekende partij in werkelijkheid niet aan dit middel is gegeven;

EN DOORDAT het bestreden arrest geen rekenschap geeft van het feit dat de percelen uit de aanvraag gelegen zijn in het BPA L4, VI, Sint-Jacobswijk en

zodoende de voorschriften uit dit BPA van toepassing zijn op deze aanvraag samen met de voorschriften uit het gewestplan;

EN DOORDAT het bestreden arrest evenmin rekenschap geeft van het feit dat er wel een uitgebreide beoordeling plaatsvond aangaande de inpassing van de aanvraag binnen de onmiddellijke omgeving, dit in weerlegging van het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed en mede gegrond op de overeenstemming van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften met inbegrip van de voorschriften uit het gewestplan én het BPA;

TERWIJL artikel 6.1.2.3 Inrichtingsbesluit bepaalt dat in deze gebieden de wijzigingen van de bestaande toestand worden onderworpen aan bijzondere voorwaarden, gegrond op de wenselijkheid van het behoud;

EN TERWIJL het beschikkingsbeginsel (ne eat iudex ultra petita partium) verhindert dat een rechtscollège een middel verregaand interpreteert op een wijze die door verzoekende partij niet is bedoeld;

EN TERWIJL de rechten van verdediging vereisen dat de partijen in het geding kunnen begrijpen wat hen ten laste wordt gelegd;

EN TERWIJL op grond van art. 4.3.1. §1, 1° VCRO een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag getoetst moet worden aan de toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften en aan de goede ruimtelijke ordening waarbij deze vervat is in plannen met verordende kracht die in gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften voorzien;

EN TERWIJL op grond van art. 7.4.4 VCRO de voorschriften van de plannen van aanleg hun verordenende kracht behouden tot zij worden vervangen. De grafische en tekstuele voorschriften van de plannen van aanleg hebben dezelfde waarde;

EN TERWIJL artikel 149, 1e lid van de Grondwet en artikel 6 EVRM vereisen dat elk vonnis en arrest met redenen omkleed moet zijn;

EN TERWIJL de motiveringsverplichting een wezenlijk bestanddeel is van een eerlijk proces;

EN TERWIJL de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich moet beperken tot de marginale toetsing, met name moet nagaan of de genomen beslissing al dan niet kennelijk onredelijk is en zodoende de scheiding der machten moet respecteren;

ZODAT het bestreden arrest de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel heeft geschonden”.

De verzoekende partij licht toe dat de RvVb “in dit arrest eveneens in [zijn] beoordeling [heeft] gekoppeld - zonder dat dit in het tweede middel is opgeworpen - op welke wijze rekening is gehouden met het beeldbepalend karakter en het historische kader van de omgeving zoals omschreven in het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed”. Het college heeft in dat middel “[d]e beoordeling omtrent de zorg van het behoud van een bestaande toestand zoals begrepen in art. 6.1.2.3 inrichtingsbesluit [...] nooit gekoppeld aan het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed en het historisch

kader zoals aldaar omschreven”. Het recht van verdediging wordt door de RvVb geschonden “doordat [hij] een lezing geeft aan het tweede middel op een wijze dat noch de [deputatie] noch [de NV Core] het redelijkerwijze hadden kunnen begrijpen”. Het bestreden arrest miskent artikel 6.1.2.3 van het inrichtingsbesluit omdat “de ligging van het pand in woongebied dat wordt gekenmerkt door culturele, historische en/of esthetische waarde niet in[houdt] dat aan het pand geen grondige verbouwingen zouden mogen uitgevoerd worden”. Het arrest houdt “op geen enkele wijze in de beoordeling van het tweede middel” rekening met de “aanvullende bestemmingen en voorschriften in het BPA”. De RvVb “slaat [...] andermaal de bal mis” wanneer hij “stelt dat iedere motivering omtrent de zorg voor het behoud ontbreekt en dat geen rekening is gehouden met het historisch kader”. Het bestreden arrest “maakt [...] een eigen beoordeling van de feiten en doet [...] het feitenonderzoek over omtrent de historische waarde van het pand uit de aanvraag en de vraag naar de wenselijkheid van het behoud van de bestaande toestand”. Het bestreden arrest schendt artikel 149 van de Grondwet en artikel 6 van het EVRM “[d]oor geen rekening te houden met de weerlegging van de inhoud van het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed door [de deputatie] en door geen rekening te houden met het verweer van [de deputatie] en [de NV Core] in de bodemprocedure met betrekking tot enerzijds het BPA L4, VI, Sint-Jacobswijk en anderzijds de draagwijdte van het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed”.

Beoordeling

10. Het middel gaat terug op de gegrondverklaring door de RvVb van het tweede middel van het college waarin de schending wordt aangevoerd van het gewestplan Leuven, artikel 6.1.2.3 van het inrichtingsbesluit, en de materiële- en formelemotiveringsplicht.

11. Het tweede middel van het college moet overeenkomstig de toepasselijke versie van artikel 4.8.9 VCRO geacht worden de openbare orde aan te belangen.

12. Als cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet) treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”.

In zoverre het middel noopt tot het overdoen van de feitelijke beoordeling door de RvVb van het tweede middel van het college, is de Raad van State niet bevoegd.

13. Uit de gegevens van het dossier, meer bepaald het verzoekschrift van het college, blijkt dat laatstgenoemde in de feiten uiteenzetting het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed aanhaalt en in de toelichting bij het tweede middel benadrukt dat het geschonden geachte voorschrift van artikel 6.1.2.3 van het inrichtingsbesluit het behoud van de beeldbepalende elementen in het gebied tot doel heeft.

Het bestreden arrest haalt in de beoordeling van het tweede middel het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed aan teneinde “uit te maken wat dient te worden verstaan onder beeldbepalende elementen”.

14. Het middelonderdeel dat ervan uitgaat dat het college niet het gewestplanvoorschrift van het behoud van de beeldbepalende elementen heeft ingeroepen in zijn tweede middel, mist feitelijke grondslag.

15. Het arrest van de RvVb moet met redenen worden omkleed.

De aan de RvVb opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of

onwettig - die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Alleen een gemis aan motivering - of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven - maakt een schending uit van de aan de rechter opgelegde motiveringsverplichting.

Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

16. Het bestreden arrest concludeert tot de gegrondheid van het tweede middel van het college op grond van volgende overwegingen:

- “het aangevraagde [houdt] de wijziging van de bestaande toestand in[...], minstens wat betreft de interne verdeling en opdeling van het pand”;
- het college voert terecht aan “dat bij de beoordeling van een aanvraag gelegen in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde dient worden uitgegaan van een zorg voor het behoud van de bestaande toestand”, dit wil zeggen “dat het waardevolle karakter van de omgeving en meer bepaald de beeldbepalende elementen in deze omgeving mee in de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening dient te worden betrokken”;
- het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed kan uitsluitend geven “wat dient te worden verstaan onder deze beeldbepalende elementen”;
- uit de aangehaalde overwegingen van de bestreden vergunningsbeslissing “blijkt dat de [deputatie] niet ingaat op de argumenten van het agentschap Onroerend Erfgoed met betrekking tot het beeldbepalende karakter van de linkergevel in het straatbeeld en, frappanter, in het geheel geen beoordeling geeft van de impact van de werken op het historisch karakter van de omgeving waarbinnen voorliggend project gelegen is”; de “enkele stelling dat het goed gelegen is in woongebied en niet in strijd is met de bestemmingsvoorschriften van het gebied kan uiteraard niet aanzien worden als een afdoende toets van de culturele, historische en/of esthetische waarde van het gebied” de deputatie had minstens “het historische kader waarbinnen de aanvraag gelegen is dienen te betrekken bij haar beoordeling van de goede ruimtelijke ordening”; uit de bestreden vergunningsbeslissing “blijkt

echter niet dat de in de omgeving bestaande toestand afdoende is betrokken bij de beoordeling van huidige aanvraag”.

De gegrondverklaring door de RvVb van het tweede middel van het college, is aldus naar recht gemotiveerd.

17. Het middelonderdeel dat ervan uitgaat dat “het bestreden arrest geen rekenschap geeft van het feit dat de percelen uit de aanvraag gelegen zijn in het BPA L4, VI, Sint-Jacobswijk”, mist feitelijke grondslag.

18. Uit de aangehaalde overwegingen en de daaraan verbonden conclusie in het bestreden arrest, blijkt dat de RvVb zich beperkt tot de hem opgedragen regelmatigheidscontrole van de bestreden vergunningsbeslissingen.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig april tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys